

KAKO JE BILO - TAKO DA JE DANES...

Kako je bilo v šoli nekoč, smo se vprašali in se peš odpravili raziskovat. Na učnem sprehodu smo si ogledali, kje je bila stara šola – na današnjem parkirišču nasproti mesnice in v prostorih današnje občine. Doma smo starše in stare starše povprašali po fotografijah in predmetih iz šole. Tudi ankete o oblačenju, prehrani in obnašanju v času njihovega šolanja so izpolnili. Primerjali smo učilnico na fotografiji z našo učilnico. Prešteli smo učence in opazovali, kako so bili oblečeni. V avli smo si ogledali razstavo, ki so jo pripravili četrtošolci in petošolci. Spomnili smo se, kako so petošolci na pustni povorki predstavili stroga šolska pravila, ki so takrat veljala za učence v šoli. Ugotovili smo, da se nekatere igre igramo tudi danes (ristanc, rajalne igre, izštevanke). Igrali smo jih pri športni vzgoji. Narisali smo našo šolo in ob risbi povedali, kaj nam je v šoli najbolj všeč. Nekateri smo raje razmišljali, kakšno šolo si želimo in smo jo likovno upodobili. Nekaj učencev je po pripovedovanju staršev narisalo šolo, ki so jo obiskovali njihovi starši.

V petek, 3. 5. 2011, smo na obisk povabili upokojeni učiteljici. Ga. Milda Antolič in ga. Ljuba Mavc sta se z veseljem odzvali našemu vabilu. Veseli smo, da sta z nami delili spomine na čas, ko sta bili učenki in kasneje učiteljici.

Ga. Milda se spominja, da so se učili računstva, petja, branja... Naloge je pisala na tablico, ki se je včasih v torbici zbrisala in takrat je bila brez naloge. Najprej je poučevala v Javorju. Šola je bila lesena. V njej je bila učilnica, stranišče in soba, v kateri sta z učiteljico kuhali malico. Ker je bilo pozimi mrzlo, sta okna obložili s slamo. Nato je poučevala na stari šoli na vasi. V razredu je bilo 36 učencev. Učilnica je bila ozka. Učenci so v šolo hodili peš, zato so večkrat prišli mokri in prezebli. Da so se pogreli in posušili oblačila, so zakurili peč. Učilnica je imela dve majhni okni. Pod njima je bila makadamska cesta, zato se je skozi odprta okna prašilo. Na drugi strani hodnika je bil gank. Imeli so stranišče na štrbunk, ki je bilo skupno z drugimi stanovalci. Pozimi so ga redko uporabljali, ker je bilo zelo mrzlo.

Spomini ge. Ljube segajo v čas, ko je bila šolarka v Slovenj Gradcu. Šola je bila v gradu. V učilnici ni bilo vode. Na dvorišču so jo črpali v vedro. V času nemške okupacije je hodila v meščansko šolo. Ko je postala učiteljica, je morala za učence speči tudi kruh. Za malico je iz suhega mleka pripravila mleko. Učila je na današnji občini. Pouk je potekal v treh izmenah. Eni učenci so prihajali ob osmih, nato ob enajstih in nato še ob štirinajstih. Telovadili so v učilnici. Ker so bile zraven pisarne, niso smeli biti glasni. Velikokrat so sušili oblačila na vrvi nad pečjo. Drva je pripravil hišnik, kurili pa so sami. Učiteljica Džina se je ob pripovedovanju spomnila tudi svojih prigod v prvem razredu. Ker sta s prijateljico, s katero sta sedeli v prvi klopi, klepetali, je učiteljica Ljuba prijateljico presedla v zadnjo klopi.

Nato sta si učiteljici ogledali fotografije in predmete, ki so jih prinesli prvošolci. Ob njih sta obujali spomine na njihove starše in stare starše, ki sta jih sami poučevali.

Obema se zahvaljujemo za lepe spomine, ki sta jih delili z nami in nam s tem širili obzorja v trenutke preteklosti, iz katerih smo skozi spremembe in razvoj deležni današnjih standardov pouka.

Spomine strnila Jasmina Dretnik